

KRISTIAUS KARALIAUS

Laivas

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

V SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

Evangelija

Lekcija

Mato 13, 24-30

ANUO metu: Jėzus pasakė mi-
nioms šitą prilyginimą: Dangaus
karalystė panaši į žmogų, kurs pasėjo
savo dirvoje geros sėklos. Bet žmo-
nėms bemiegant, atėjo jo neprietelis,
pasėjo kviečiuose raugių ir nuėjo sau.
Kai želmuo paaugo ir užmezgė vaisių,
tuomet pasirodė ir raugės. Šeimininko
tarnai atėjo ir jam tarė: Viešpatie,
argi ne gerą sėklą pasėjai savo dirvo-
je? Iš kur gi atsirado raugių? Jis
jiems atsakė: Tai padarė žmogus ne-
prietelis. Tarnai jam sakė: Jei nori,
mes eisime ir išrinksime jas? Jis at-
sakė: Ne, kad kartais, rinkdami rau-
ges, neišrautumėte draug su jomis ir
kviečių. Palikite vienus ir kitas augti
iki pjūčiai; pjūties metu aš pasakysiu
pjovėjams: Pirma išrinkite rauges ir
suriškite jas į pėdelius sudeginti, o
kviečius sukraukite į mano kluoną.

Šv. Povilo laiškas Kol. 3, 12-17.

BROLIAI: Apsivilkite jūs, kaip Die-
vo išrinktieji, šventieji ir mylimie-
ji, širdingu gailestingumu, maloningu-
mu, nuolankumu, kuklumu ir kantru-
mu; pakęskite vieni kitus, ir vienas
kitam atleiskite, jei kas turi prieš ką
nors skundą. Kaip Viešpats atleido
jums, taip ir jūs. Bet visų pirma tu-
rėkite meilę, kuri yra tobulumo ryšys.
Kristaus ramybė, į kurią jūs esate pa-
šaukti, kaip vienas kūnas, teviešpatau-
ja jūsų širdyse. Būkite dėkingi. Kris-
taus žodis tegyvena jumyse apščiai;
visokia išmintimi mokykite vieni kitus
ir drąsinkite psalmėmis, imnais ir
dvasinėmis giesmėmis, giedodami, ma-
lonei padedant, Dievui savo širdyse.
Visa, ką jūs darote žodžiu ar darbu,
visa darykite Viešpaties Jėzaus Kris-
taus vargu, dėkodami per jį Dievui ir
Tėvui, per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

“Svetimi Kalnai”

Bernardas Brazdžionis

KAPUCINŲ KALNE

Čia senos bažnyčios senos durys,
Koplytėlės — Viešpaties kančios
Ir į tavo taką akys žiūri
Pilnos meilės didelės, skaisčios.

Čia po tavo kojom lapai šlama—
Juos nuraškė rudenio ranka...
Ir meni tu savo gimtą namą,
Ir meni tu Nemuno lankas.

Ir kaip užburtoji fleita aidi
Tau širdv pavasario balsai,
Ir regi tėvynės upių veidą
Jos stebuklų atgarsio klausai.

O po kojom Zalcachas sutingęs
Ir remia padangą kaminai,
O aplinkui miesto gatvių vingiai,
Rūstūs, lyg sargybiniai, kalnai.

Ir senos bažnyčios senos durys,
Koplytėlės — Viešpaties kančios,
Kur į tavo taką akys žiūri
Pilnos meilės didelės, skaisčios.

Svefimas Kraštas Ir Tėvynė

Laiškas Pilyp. 3,17 — 4.3.

LAISKO pilypiečiams trečiasis skyrius — tai perspėjimas apie klaidingus žydų mokytojus. Tame skyriuje yra ir Pauliaus aštrus išsireiškimas prieš krikščionybės priešus (sergėkitės šunų, sergėkitės pikty darbininkų 3,2). Po to jis aprašo, kaip jis pats perėjo nuo žydų prie Jėzaus Kristaus tikėjimo. Jis suprato, jog prieš Dievą esame teisūs ne dėl to, kad turime įstatymą, bet dėlto, kad tikime į Jėzų. Kristus yra mūsų nuteisintojas. Neužtenka įstatymą turėti, reikia jį vykdyti. Tai yra graudingas Kristaus išpažinimas. Pauliui visa tai, ko jis išsižadėjo, yra kaip sąšlavos ir purvynas. Visa tai, kas yra jo užpakaly, turi būti pamiršta. — Pilypiečiai turi būti ištikimi ir elgtis jo (Pauliaus) pavyzdžiu. Jis pažįsta ir įstatymą, kuriam tarnavo kaip „įstatymu parizėjus“ (3,6), ir laisvę Kristuje. Visi kiti pavyzdžiai galėsia būti tokie, kai jie būsia pagal jo pavyzdį. Paulius čion turi galvoje visus savo ištikimuosius bendradarbius, kurie, jam sėdint Romos kalėjime, toliau dirba jo vietoje jo darbą. Laiško pabaigoje net vieno vardą paminėjo. Tačiau jis turi galvoje ir visus tuos, kurie laikosi jo mokslo ir jo Evangelijos aiškinimų. Jie turi būti tokie, kaip jis ir jo ištikimieji.

“Nes daugelis elgiasi kaip Kristaus kryžiaus neprieteliai”. Čion Paulius kalba apie tuos, nuo kurių savuosius dažnai perspėdavo, kad nebūtų jų pavyzdžiu suklaidinti. Tolesnė tu „Kristaus kryžiaus neprietelių“ charakteristika — „jų dievas yra pilvas ir jų gyvius susideda iš jų gėdos, nes jie trokšta žemiškų dalykų“ — visiems tos vietas aiškintojams buvo akstinas suprasti, kad tais „Kristaus kryžiaus neprieteliais“ laikomi ne klaidingi žydų mokytojai, bet krikščionys, pasida-

vusieji pagoniškoms nuodėmėms. — Iš ištikimųjų pilypiečių trokšta, kad jie dangų laikytų savo tikraja tėvynė. Toli toji, mums tik iš pasakojimų žinoma, šalis, į kurią nuėjo Kristus, atsisakyęs Alyvų kalne nuo apaštalų. “Aš einu namo”, pasakė jiems Kristus. Ir jiems laidavo, kad Jo tėvynėje yra ir jiems paruoštas gyvenimas. “Kad ir jūs būtute, kur aš esu”. Ten mūsų tėvynė, iš kur vėl ateis Kristus, Išganytojas — Išgelbėtojas. — Dar mes “mylime žemumą”. Bet tas kūnas turi būti perkeistas. Jis pakeis mūsų žemumo kūną, padarydamas jį panašų į savo skaistumo kūną. Kai toji valanda ateis, tada netik mūsų norai, galvojimai, širdis ir nusiteikimai bus tėvynėje, bet ir mes patys.

O kiek mes turim to kilnaus, krikščioniško galvojimo? Kiek turim to dangaus ilgesio? Aš tatau dažnai pastebėjau tarp mūsų seserų. Jos jaunos ir senos, ilgus metus artimui tarnavę, prityrę daug vargo, daug aukojęsi Dievo garbei, artimo naudai, — nuoširdžiai ir giliai ilgėjosi dangaus. Ir tai ilgėjosi ne dėl to, kad jos nenorėjo senos gyventi ir kęsti nesveikatą, bet kad jau nebegalėjo daug gera daryti. Tačiau visgi tame garbingame dangaus ilgesyje yra šiek tiek nerimo ir galvojimo apie save.

Kartą viešoje paskaitoje paklausiau savo klausytojų, jei jiems būtų leista pasirinkti: rytoj dieną dvyliką valandą numirti ir nueiti į dangų arba butų garantuota gyventi dar 50 metų. Ir nepaprastai buvo įdomu stebėti klausytojų išraiška. Mažesnėji dalis pasirinko 50 metų gyventi. Lygiai taip pat pasielgiau su seserimis. Be akimirksnio galvojimo visos nuo seniausios iki jauniausios pareiškė: “Geriau ryt, negu laukti dar 50 metų”.

Ar daug yra krikščionių, kuriems rūpi ilgai gyventi? Taip! Jie laukia tūkstančių dalykų; laukia geresnio gyvenimo, didžiausio džiaugsmo. Bet ar tarp tų tūkstančių dalykų, kurių jie laukia, jie tikisi ir nori pamatyti dangų? Ir kaip daug yra tokių, kurie mano, kad dangus ar tik nėra kas nors iš Grimų ar Anderseno pasakų?

Ir nuostabu! Kada žmonės nemąsto apie tą aukštai esančią tėvynę, kada jie savo mintis tesutelkia tik žemiškiesiems dalykams pasiekti, kad padarytų žemę rojumi, kada jų visi ilgesiai priekšs prie žemės, — tada toji žemė virsta pragaru. Bet tai truks tol, kol žmonija arba bent tik krikščionys įsitikins, kad toks galvojobimas yra tik prakeikimas. "Jų galas yra pražuvimas". Paulius čion kalba apie "Kristaus dienoje" visų Dievo neprietelių pražūtį. Jis nurodo, kad ko ateis galutinis sunaikinimas įvyksią dar daug nelaimių. Tas perspėjimas. Ir vis aiškėja, kad žmonija žemėje, tame švetimame krašte, negali pasiekti laimės, jei jos galvojobimas nebus pakreiptas į tą kitą vienintėlę tėvynę.

Visi kiti Dievo kūriniai žemėje yra sutverti iš tos pačios žemės. Bet žmogus, turįs nemirtingą sielą, kuri yra aukščiau medžiaginių ir laikinių dalykų, reikalingas ne tik gamtinio, bet ir antgamtinio gyvenimo. Siela yra nepasotinama ir begalinė. Neturėdamas amžinojo tikslo tik didinsi sau širdies troškimus bei kančias, o atpalaiduotos aistros negailestingai ardys tavo ir tavo artimųjų gyvenimą. Ir žemės dalykus tinkamai suprasi tik tada, kai siela sieks to svarbiausiojo tikslo, kurį mes vadiname dangumi ir amžinuoju gyvenimu.

Todėl žmonijai didelis yra nuostolis, jei mažas skaičius tų, kurių svarbiausias troškimas amžinasis tikslas. Kadangi to ilgėjimosi maža, tai daug ir krikščionių šoka apie aukso veršį. Bet ten, kur žmonės žino esą pašaukti

Sek Mane...

Tikros Meilės Ištyrimas

Tačiau kovoti su netvarkingais sielos palinkimais ir griežtai atmesti visus velnio šnibždėjimus yra nuopelninga ir tvirtos dorybės ženklas.

Nesijaudink dėl vienokių ar kitokių į vaizduotę užklydusių vaizdų.

Būk nepajudinamas savo pasiryžimuose ir savo nusistatyme Dievo atžvilgiu.

Nėra kas nors netikėta, jei kartais staiga pasijunti ekstazės pagautas ir tuoj vėl sugrįžti prie kasdieniškų minčių.

Tada tu daugiau kenti, negu esi kaltas; kol tos mintys tau nepatinka ir kol joms priešini, tol tu turi nuopelny, o ne nuodėmių.

* * *

Žinok, kad senasis priešas stengiasi užgniaužti tavo gerus norus ir tave atitraukti nuo dvasinių lobynų, nuo šventųjų garbinimo, nuo mano kančios ir mano mirties apmąstymo, nuo nuodėmių prisiminimo, nuo budrumo saugoti savo širdį ir nuo tvirto nusistatymo žengti dorybių keliu.

Kad sudrumstų tavo ramybę, kad tave atitrauktų nuo maldos švento skaitymo, jis tau kiš tūkstančius blogų minčių.

aukštesniems dalykams, kad žemė yra svetimas kraštas ir kad jų laukia aukštybių tikroji tėvynė, ten yra svetimas mėšlungiškas žemės "gėrybių" troškimas. O kur nėra godumo, ten žydi saulėta taika. Ir žemės turtų vergams, tiems visada alkaniems, ir laisviesiems į amžinos laimės tėvynę kelias yra tas pats...

E. F.

Pikto Pergalėjimas

Šv. Povilas laiške į Romiečius ragina: "Nesiduok apgalėti savęs piktumui, bet apgalėk piktą gerumu" (Rom. 12, 21).

Gyvename pasaulyje, kasdien bendraujame su žmonėmis. Vieni jau yra mums labai palankūs, — tai mūsų tikrieji draugai. Jie mus myli, o mes juos. Kiti žmonės visai apie mus nesirūpina, mus mažai pažįsta. Juos ir mes nedaug pažįstame ir jais mažai rūpinamės, — tai šios šalies piliečiai, geri žmonės. Bet turime ir blogų žmonių, kurie ar tai iš kokio keršto, ar pavydo mus pažuokia, neikina, skriaudžia, — žodžiu jie yra atviri ar užsislėpę mūsų priešai.

Bendruoju Dievo įsakymu — mylėti artimą kaip save — ir jie apimti. Juos taip gi privalome mylėti, kaip žmones, kaip nešiojančius savyje Dievo atvaizdą. Tas meilės įsakymas čia pasidaro kiek sunkesnis, bet galime jį išpildyti ir net priešų sielas pakreipti į gerą, jiems patiems gerą darydami.

Šv. Povilas mokina: "Niekam piktumu už pikta neatsimokėkite; rūpinkitės tuo, kas gera, ne tik Dievo aki vaizdoje, bet ir visų žmonių. Jei gali būti, kiek nuo jūsų pareina, būkite taikoje su visais žmonėmis. Nekeršykite patys, mylimiausieji! bet duokite vietos rūstybei; nes yra parašyta: Mano kerštas; aš atlyginsiu, sako Viešpats. Taigi, jei tavo neprietelis alksta, papenk jį; jei jis trokšta, duok jam atsigerti. Nes tai darydamas, tu krausi žarijas ant jo galvos" (Rom. 12, 17).

Atsimink gerai, kad jeigu tau nusikaltęs prašys dovanojimo, o tu širdies rūstybėje nenorėsi jam dovanoti kaltės — patsai nusikalsti.

Daug geriau būtų, jeigu patsai patrauktumei prie savęs savo priešą, nors to niekas nuo tavęs nereikalauja.

Jeigu sugebėtum savo neprietelių

gerumu apgalėti, žinok, kad tuo pačiu savo dvasios vertę pakelsi, savo vartybę išlaikysi. Įvairių vertybių yra įvairūs ženklai. Didžiausia tavo vertybė, kad Dievo vaiku tapsi. Tosios gi vertybės tikras ženklas — jei mylėsi savo priešus: "Aš gi joms sakau: "Mylėkite savo neprietelius, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia ir melskitės už persekiojančius ir smežiančius jus, kad būtumėte vaikai jūsų Tėvo, esančio danguje" (Mat. 5, 44).

Antra, mylėdamas ir gera darydamas neprieteliams juos apgalėsi. Nes arba patsai savo gerumu patrauksi priešą į gerą, arba kitas tave piktu patrauks į neapykantą, o tuomet pražūtumei.

Trečia, įvairi nauda bus iš tavo gero veiksmo pačiam ir artimui. Juk nėra didesnės prievartos mus pamylėti, kaip mylint jiems pagalbėti.

Žinok taip gi, kad savo priešams gera darydamas ne vien galėsi geriau melstis, bet ir tavo maldos bus išklautos. Atsimink šv. Steponą kankinį. Jis mušamas akmenimis maldavo už savo priešus ir išmeldė Sauliaus, kuris paskui pasivadino Povilas, atsivertimą.

Norėdami išlaikyti savo sielą skaisčia gryną, liuosą nuo nusikaltimų, trokšdami Dievo pasigailėjimo, privalome savo neprieteliams dovanoti, atleisti ir gera jiems daryti. "Nes tuo pačiu saiku, kokių seikėsite, bus jums atseikėta" (Luk. 6, 38) sako Išganytojas.

Jeigu visiems žmonėms įsakyta savo neprietelius mylėti, juo labiau mums katalikams. Skirdami nusikaltimą nuo nusikaltėlio, mes nuodėmės negalime mylėti, bet mylime nelaimingą, nes ir jisai yra Jėzaus krauju atpirktas.

Nesiduokime apgalėti piktumui, bet pergalekime piktą gerumu.

Dr. J. Prunskis

Nemesk Kelio Dėl Takelio Kreivo

Pasitraukti į savo širdį

VIENAS prancūzas misijonierius — tėvas T. Venard — rašė kitam savo draugui, taipgi misijonieriui:

— Siame pasaulyje yra daug liūdnu dalykų. Laimingas tas, kuris moka pasitraukti į savo širdį ir miršta pat-sai sau. —

Juk apaštalas Povilas yra gražiai pasakęs, kad mes esame gyvojo Dievo bažnyčia. Mumyse šv. Dvasia gyvena, o ji — kaip skelbia garsus rašytojas Raul Plus, nėra nejudęs lavonas, o gyva esybė, kuri sujūdina, skatina, šaukia prie gero...

Savanarola apie savo pasiryžimą

Pasiduodantieji tam gyvosios dvasios balsui ir giliau apsvarstydami gyvenimo prasmę, daugelis priėjo prie labai svarbių pasiryžimų.

Imkime, pavyzdžiui, vėlybų viduramžių kalbėtoją Savanarolą. Jisai turėjo 22 metus amžiaus, kai palikęs tėvų namus išvyko į Boloniją ir įstojo į dominikonų vienuolyną. Tą savo pasiryžimą jisai taip aiškino:

— Pradėjau sau vienas mąstyti apie tą užsidegimą su kuriuo mes be paliovos siekiame nenaudingų tikslų, — ir kaip nepaisome būtinų ir reikalingų siekimų. Galvodamas, kad be pertraukos keliaujame mirties linkui, nutariau palikti tą visą ir niekada iš akių nebepaleisti tikrojo žmogaus tikslo, ir visais galimais būdais ruoštis... Dievo malonei veikiant pradėjau niekinti pasaulio dalykus. Mano širdyje užsidegė nenugalimas troškimas siekti dangiškosios tėvynės ir nutariau atsi-duoti visiškai mūsų Viešpačiui. —

Ir tas jaunuolis turėjo tiek daug įtakos į savo laiko žmones, kad praėjo penki šimtai metų, praeis ir tūkstančiai, o Savanarolos vardas bus žino-

mas. Gal jis kaikur nuėjo iki kraštutinumų, tačiau jo nuoširdus atsidavimas Amžiniesiems Siekimams ir drąsus perspėjantis balsas savo laiko žmonėms kiekvienam daro išpūdį.

Rytoj? Gal šianakt mirsime!

Gerų palinkimų, gerų sumanymų turime visi. Tik sunkiau su jų įgyvendinimu. Dažnai juos paliekame at-eičiai.

Kartą garsus prancūzų dailininkas Corot parodė savo mokiniui kaikos pataisas, kurias jisai turėjo padaryti savo paveiksle. Mokinys atsili-pė:

— Labai dėkui. Rytoj pataisysiu.

— Kaip tai rytoj?! — atsiliepė dailininkas. — O jeigu šią naktį mirtumei!... Taip ir su mumis. Mes gi esame sukurti Dievo paveikslan. Jaučiame, kad Dievo paveikslą savyje kaidkada sutepame, iškreipiame. Turime pataisyti. Ar ir mes atidedame tą rytojui? O jei mirtume šią naktį?

Gyvenimo kelionėje

Nemiršančio garso italų rašytojas Dantė savo didžiajame veikale "Dieviškoji Komedija" rašo:

— Viduryje savo gyvenimo kelionės, patekau į tamsų mišką ir pamečiau tikrąjį takelį... O, kaip sunku ir beįspasakyti, kaip kartus ir kietas buvo klaidingasis takas... Nebežinojau, kaip į jį patekau, buvau taip mieguistas, kai išklydau iš tikrojo tako. Tačiau pasiekęs slėnio kraštą, pakėliau akis aukštyn ir pamačiau viršūnes pasipuošusias saulės spinduliais. —

Tokį vaizdą Dantė piešia minėtos knygos skyriuje, kurs užvardintas "Pragaras". Kaipgi dažnai ir mes gyvenime pametame tikrąjį takelį... Pajuntame, kad mūsų krūtinė dunsta ir

Pranas Jančius, MIC.

Dievo Pažinimas — Tikriausias Mokslas

Žmogus kiekviename savo žingsnyje stengiasi ką nors išmokti, tiesą pažinti. Jis mokosi kaip reikia namą pastatyti, drabužį pasiūti, valgi pagaminti, kokiais keliais į darbą eiti. Geros ir naudingos žmogui esti šios žinios, nes padeda jam savo gyvybę palaikyti. Dar naudingesnis, svarbesnis yra tas mokslas, kuris gaivina žmogaus sielą.

Viso mokslo, žinojimo svarbiausias yra paties Dievo pažinimas. Be Dievo žmogaus gyvenimas tuščias, ne-naudingas.

Dievas žmogų sutvėrė savo panašumu. Todėl ir žmogus privalo Dievą pažinti. Jei pažins Dievą, Jį pamils; jei Dievą pamils, jam tarnaus; jei Jam tarnaus, dangų užsipelnys.

Kiekvienas doras žmogus myli šalį kurioje gyvena, nes ją pažįsa geriau už kitą. Ten jo namai, sėma, draugai, ten jisai užsiairba pragyvenimą. Jei kas jo šalį puola, tasai žmogus stoja ją ginti. Panašiai esti ir su žmonėmis. Vienas kitą arčiau pažinę, pamilsta savo draugų savybes, juos atjaucia.

Abejais atvejais žinojimas privedė prie meilės. Jei žmogus Dievo nemylti tai yra dėl to, kad jo nepažįsta.

Žmogus įsigyjęs naują žinią, sužinojęs naują tiesą stengiasi ją vartoti savo naudai. Ir iš Dievo pažinimo žmogui plaukia didelė nauda. Iš Dievo jis išmoksta kaip reikia gyventi. Pats Dievas tapęs žmogumi jam tai parodė.

Dievas padeda žmogui išganyti sa-

vo sielą teikdamas jam reikalingas malones gyvenimo sunkumus nugalėti. Stiprina jo tikėjimą, gina jį nuo klaidos.

Kaip tiesos pažinimas žmogui yra naudingas, panašiai ir tos tiesos nežinojimas yra jam kenksmingas, daro žalos.

Nepažindamas Dievo žmogus save skriaudžia. Jisai nepanaudojo tų malonių, kurias Dievas jam teikia, savo sielą pražūtin stumia, dažnai pakenkia savo sveikatai, ant savęs užsitraukia Dievo bausmę.

Reikia neužmiršti, kad nežinojimas Kristų prie kryžiaus prikalė. Jei žydų kunigai, rašto žinovai būtų tikrai Dievą pažinę, būtų Jį pamilę. Jie savo laimę nebūtų taip žiauriai nukankinę, nužudę.

Matome kas šiandien darosi pasaulyje dėl to, kad žmonės Dievo nenori pažinti, nenori Jam tarnauti.

Stengimes todel Dievą geriau pažinti. Dievą pažinę rasime savo tikrą laimę danguje.

B. Brazdžionis

VIDURY NAKTIES

Vidury nakties, kai žvaigždės slepias
Už sunkių, tarytum švinas, debesų,
Miega tulpės, kaip likimo indas, tra-
pios

Ir pavasario žeidams žydėt tamsu.

O kažin kur verkia kūdikis užgimęs,
O kažin kur miršta motinai sūnus,
O kaž kur Rūpintojėlis vienas rymo,
Vienas sergėdams šventų širdžių sap-
nus.

“Svetimi Kalnai”

kojos kraujuoja klaikiais gyvenimo
šlaitais beslenkant.

Pakelkime tada akis aukštyn. Pa-
matykime Dangiškos šviesos spindulė-
lį viršūnėse... Jis mums nušvies tik-
rąjį kelią...

M. Matukas

Pažanga Ir Mokslas Apie Amžinybę

MES dažnai negalime suprasti ir ieškome priežasčių susidurę su keistu šių dienų reiškiniu, būtent su žymiu nureligėjimu. Nepersenai vienas psichologas tokius pavadino: "žmonės kurie paliko nuosavus namus". Paklauskime tokių "benamių" žmonių, kodėl jie nieko nenori girdėti apie religiją arba net kovoja prieš ją ir tuomet iš sąmoningesnių išgirsime panašius atsakus: "religijos atsirado suabėjojus pasauliu ir žmogum, jos visos su savim nešasi labai pesimistišką charakterį ypatingai kai kalba apie šį žemiškąjį gyvenimą". Esą "Krikščionybė specialiai moko, kad šis žemiškasis gyvenimas yra ne kas kita o tik priešais amžinajam gyvenimui". Taip, tokios mintys yra tai metimas kaltinimo krikščionybei, kad ji esanti kultūros stabdys ir laisvos žmogaus dvasios pančiotija.

Šis priekaištas Krikščionybei tampa priai jungiasi su kitu užmetimu pačiam Kristui. Sakoma, Jis turėjęs siaurą eschataloginę kryptį ir buvęs griežtai nusistatęs prieš šio gyvenimo pažangą.

Tikrai! Kas norėtų iš Kristaus mokslo išmesti tiesas apie amžinybę, tas sunaikintų esmę Jo mokslo. Evangelijos žodžiai: "Ką padės žmogui, jeigu jis ir visą pasaulį laimėtų, bet savo sielą pražudytų?" — turi grynai amžinybės prasmę. Kristus tačiau ne vien apie amžinybę pažiūras teturėjo.

Kristus, kurs "gyveno tarpe mūsų" ar ne Jo meilingos akys laimino vaikelius? Ar Jis nesidžiaugė lauko gėlėmis ir dangaus paukščiais? Ar Jis savo meilingu žvilgsniu nedalyvavo žvėjo, vynininko, prievaizdos darbuose? Visa tai mes galime rasti Jo mesijinėse liaudžiai kalbose.

Ir kaip gi kitaip jei ne istorijos bėgyje, Viešpats galėjo savo karalystės išsiplėtojimo laukti? Įsakymas tarnui, kad jis savuoju talentų pelnytu (Mat. 25, 14-30) ar tai nėra puikus įstatymas įvairioms šio pasaulio gėrvbėms didinti? Vėl gi Kristus meilės įsakymas ir Jo žodis, kad Dievas yra mūsų Tėvas ir rūpinasi žmonėmis ir mes Juo pasitikėti turime. Visa tai ar nesugriauja "benamių žmonių filosofiją.

Kaip Išganytojas taip ir apaštalai šio gyvenimo nepamiršo. Šv. Povilas savo laiškuose patiekia mums nesenantį mokslą apie krikščioniško gyvenimo idealą, apie šeimos rūpesčius ir pilietines pareigas.

Tiesa, krikščioniškasis amžinybės mokslas sukelia didį ispūdį, tačiau tai dar nereiškia, kad jis pasidaro kliūtimi žemiškojo gyvenimo plėtrai. Priešingai, kur yra gyvas tikėjimas, ten galima rasti tikrą teisingumą, ramybę ir laimę, ten tamsiame žemės gyvenimo take matosi ryški kryptis ir sunkiuose uždaviniuose, amžinybės mokslas tampa šaltiniu ir jėga.

Tikras krikščionis visuomet yra įsitikinęs, kad viskas, kas didu ir kas maža, aukštyn kopina stiprinamas tikėjimo į amžinąjį paskyrimą ir nuolat šildomas aukščiausio ir didžiausio Gėrio.

Atsisakymas mokslo apie amžinybę, reiškia ta patį jeigu mūsų žemė atsisakytu saulės šviesos ir tik savomis galiomis norėtų gyvybę palaikyti.

Šv. Povilo žodžiai: "Mano gyvenimas yra daugiau danauie kaip žemė" (Pilip. 3, 20) — reiškia, kad jis yra tikras Dievo draugas ir šios žemės sūnus, o prasmė šių žodžių yra šiokia:

Malda Prie Karsto

Tikras atsitikimas įvykęs prieš keletą metų Neprik. Lietuvoj

BUVO sunki ir šalta žiema. Už ligoninės lango krito sunkios snai-gės, o prie ligonio lovos sėdėj jo žmona, ir jai rodėsi, kad ji su tomis snai-gėmis nusmegs kažkur į bedugnę, jei vyras numirs, o mažutė dukrelė, grau-džiai pravirkus, pasijus našlaitė ir sun-kiai suspaus motinos kaklą. Jos akių didelės ašaros nubyra per skruostus ant krūtinės sykiu su baltomis, laimin-gomis snai-gėmis, kurioms pavyko pa-traukti jaunučio kūdikio dėmesį savo puikiu margumu.

Ligonis labai silpnas. Jam buvo padaryta paskutinė lemiamoji operaci-ja. Jo veido baltume giliomis vago-mis užmigęs pasiliko baisus skausmas. Sunkiai kilnojasi krūtinė, o akys nors užsimerkusios vis dėlto malonaus mie-go negali prisiprašyti.

Vienintėlis nusiramimas joms tai mažutis kryželis baltoje ligoninės sienoje.

Kai kada jo sukerčiusios lūpos ty-liai Dievu atsidūsta, ir akyse pasirodo ašaros.

Tyliai prasiveria atskiro ligoninės kambario durys, ir jose pasirodo barz-dotas chirurgas, ligonio draugas; juo-du fakulteto kolegos.

Ligonis didelėmis akimis žiūri į daktaro veidą, ir laukia jame nustebi-mo, iš to jis supranta, kad jo sveika-ta dar labiau silpnėja, bet draugo dak-taro veidas ramus ir truputį šypsosi.

daugiau dirbti ir daugiau kentėti už kitus.

Taigi krikščioniškas amžinybės mokslas nėra kaip jį ateistai vadina "opiumu letargą su savim nešančiu", bet yra dėkinga priemonė veikimui ir džiaugsmui. Panaikinimas amžinybės mokslo, iš esmės reiškia sužalojimą šio gyvenimo.

Jis įleidžia ligoniuį vaistus, ir atė-jusiai sesutei liepia atleisti pasivaikš-čioti ligonio žmoną.

Su draugo žmona išeina ir dakta-ras. Jis nusiveda ją į kabinetą, ir pa-sodinęs ją odiniame fotelyje, tai ra-miai pasako, kad jau nėra vilties vy-rui pagyti. Morfijus jį galės dar kele-tą dienų palaikyti, bet jau daugiau me-dicina nieko negali, ir jis patariąs jai melstis, nes anie keliai galingesni už mediciną. — Aš kaip medikas daugiau nieko negaliu jums patarti, manau, kad geriausia bus, jei dabar jūs išėjusi pa-sivaikščioti kreipsitės pas...

Ir jis nutilo. Jį atsikėlė ir sunkiu žingsniu išėjo.

II

Prie vienuolyno durų ji paskam-bino ir kantriai laukė. Duryse pasirodė malonaus veido kunigas — vienuolis.

Jis įsileido ją į svečių kambarį ir pasiteiravo apie ligonio sveikatą. Ligo-nis buvo jo giminaitis, ir savo maldose geraširdis kunigas dažnai jį atsimin-davo. Sužinojęs gerbiamo chirurgo nuo-monę jis susimąstė, o moteriškė liūdno-mis akimis žiūrėjo į sieną, kurioje ka-bojo paveikslas besimeldžiančio Kris-taus. Pagalvojęs garbus vienuolyno vy-resnysis patarė jai nueiti į Bazilikos kriptą ir pasimelsti prie mirusio to vienuolyno atnaujintojo a. a. arkivys-kupo Jurgio.

Moteriškė kupina vilties uždarė vienuolyno duris. O malonus vienuolis negrižo į savo celą, bet užlipo į tylią vienuolyno koplyčia.

III

Kai sumažėjo žmonės prie mirusio Lietuvos bažnytinės provincijos įstei-gėjo karsto, ligonio žmona nusileido

(nukelta į 13-tą pusl.)

Klausimai ir atsakymai

Mes susiginčijome kame yra Sodomos ir Gomoros miestai. Būk niekas nežinąs kur toji karalystė yra. Paaiškinkite.

E. K., Brockton, Mass.

Sodomos ir Gomoros miestų šiandien jau nėra. Jų vietoje yra didžiulis ežeras, Mirusiųjų Jurėmis pramintas. Tos jures yra nepertoli nuo Palestinos. Jordano upė įteka į tąją Mirusiųjų jūrą. Jos pakraščiai visai apmirę ir bauriai dvelkia. Net paukščiai sėnasi nuo to baisaus ežero.

Girdėjau, būk žydai savaitės dienas kitaip skaitė, negu dabar mes skaitome. Paaiškinkite.

K. P., Camden, N. J.

Pas žydus septintoji savaitės diena yra subata, o pirmoji — mūsų sekmadienis. Krikščionys pakeitė savaitės dienų skaitymą, pirmą dieną pavadino Viešpaties Dieną, nes joje Jėzus prisikėlė iš numirusių atsiuntė šv. Dvasią ir kitos mūsų tikėjimo paslaptys įvykė tą dieną. Po Viešpaties Dienos pirmoji diena pavadinta pirmadienis ir taip pasidarė subata — šeštadienis, o Viešpaties Diena — sekmadienis.

Ar yra kokia nauda numirėliui iš sudedamų gėlių ant karsto?

K. Ž., Lowell, Mass.

Ne. Numirėlis nesinaudoja nei valgiu, nei gėrimu, nei gėlėmis. Jam vistiek, ar bus valgių aplink karstą pristatyta, ar gėlių. Gėlės yra gyvųjų prielankumo pareiškimas mirusiam. Būtų galima gyviesiems kitokiu, tinkamesniu būdu pareikšti savo meilę, prietelystę mirusiam, — tai malda, vargšų sušelpimas, o ypač šv. Mišių auka. Šios dvasinės gėlės numirusiam tikrai pagelbsti, anos — greit nuvysta.

Ar nenusideda lietuviai kunigai, sakydami angliškai lietuviams pamokslus? Juk kiekvienas žmogus turi teisę

girdėti savo kalboje Dievo žodį. Ar ne taip?

B. M., Chicago, Ill.

Tiesa, kad kiekvienas žmogus turi teisę klausytis pamokslų savo prigimta kalba, o kunigai turi pareigą suprantama klausytojams kalba skelbti Dievo žodį. Bet atskiras žmogus turi daugumai nusileisti. Jeigu suėjusių bažnyčion dauguma nesupranta vienos kalbos, kunigas turi pilną teisę skelbti Dievo žodį daugumai klausytojų suprantama kalba. Neį kokio nusikaltimo šiame atvejuj nėra.

Turiu prastą vyrą. Jis draudžia man eiti išpažinties ir sekmadieniais bažnyčion. Ką daryti?

P. G., Chicago, Ill.

Reikia daugiau klausyti Dievo negu žmonių. Vyras neturi teisės versti tave apsiuodma iš Dievui nusikalsti. Jisai ir pats privalo šventą dieną eiti bažnyčion šv. Mišių išklausyti. Bet jeigu šventą dieną pati viena norėtumei bažnyčioj būti, neišleisiant vyro jis gali kitaip sutvarkyti: viens ant vienu, kits ant kitų Mišių išeiti.

Meldžiu paaiškinti. Viena mergina eina kasdien prie švenčiausio ir sakosi matanti skaistykoje kenčiančias sielas, ir net žinanti, kurios sielos žuvusios, o kurios išganytos. Ar galima tikėti?

B. V., Chicago, Ill.

Tokiems dalykams nereikia tikėti. Tai merginai patarkite nueiti pas gerą gydytoją, o paskui pas patyrusį nuodėmklausį. Ji turi iluzijas ir gali baigti beprotyte.

Rinkite vartotus pašto ženklus ir siųskite juos mūsų Misijų Klubui! Antrašas: MARIAN MISSION CLUB, MARIAN HILLS SEMINARY, HINSDALE, ILL.

A. Pieyre

Pašaukimas

I.

MARIJA - Ona sėdėjo ant savo namelio slenksčio; prieš ją buvo puikus reginys: vingiavo upė, apjuosdama gražias pievas, o nuo kalnų iš tolo slinko sutemos, nes saulė buvo jau nusileidusi.

Moterėlė mezgė; virbalai, lyg žaisdami, su nepaprastu greitumu sukosi jos vikriose rankose.

“Garbė Jėzui Kristui”, tarė kažkas praeidamas. — “Per amžius”, atsakė pašokusi Marija, lyg kas būtų jos svajones pertraukęs. — “Atsiprašau, Klebone, nė nepamačiau, kaip Jūs atėjote”. “Taip uoliai dirbi”, pridūrė senas kunigas ir stebėjosi jos virbalų darbo greitumu. “Žiema artinas, jau kalnų viršunės apsigaubė baltu apsiaustu; ateina gruodis — reik numegzti Jonui - Pranciškui šiltas kojines”.

— “Papasakok, meldžiamoji, apie savo brangų seminaristą: kaip jis gyvuoja, ar seniai rašė? — “Jis dažnai rašo, nes žino, kad tik tuo būdu gali mane pradžiuginti. Bet prašau p. Kleb. tikėti, kad jo raštas man lyg svetimas, man, kuri seniau taip lengvai jo laiškus skaitydavau. Girdėjau kalbant, kad juo žmogus mokytesnis, juo raštas prastesnis. Nežinau, ar tai jo raštas pasikeitė ar mano akys susilpnėjo, tik esu priversta prašinėti, kad man jo laiškus kas nors kitas perskaitytų. Jeigu Tamsta bent kiek laiko turėtų, tai labai prašyčiau perskaityti paskutines žinutes.

Klebonui sutikus, moterėlė išnešė iš kambario mažą suglamžytą popierėlį, gal ne kartą išbučiuotą, o gal ir ašaromis aplaistytą.

Klebonas ėmė skaityti. Tikrai, jaunojo žmogaus raštas buvo smulkus

ir netaisyklingas. Be to, buvo sutemos, todėl senas kunigas vietomis sustodavo, apsirikdavo, bet Marija tuoj ištaisydavo arba žodį baigdavo. — Ko norite? Juk ji tą brangų popierėlį neišodavo visiems mokantiems skaityti kaimynams, kad jai perskaitytų. Tad, mokėjo laiško turinį atmintinai. Vis dėlto jai norėjosi girdėti tuos pačius brangius žodžius. Ir pusiau šypso-damas, pusiau sujaudintas tąja motiniškąja meile klebonas perskaitė laišką iki galo. Paskui jie pasikalbėjo kiek apie laimingą vaikiną, apie jo besiar-tinančius šventimus. Po to senas kunigas, draugiškai atsisveikinęs, nuėjo savo keliu.

Ji pasilikusi viena dar mezgė, kol tamsa apgaubė žemę. Tada, padėjusi darbą, ilgai žiūrėjo į kalnų viršūnes, į debesis ir svajojo. Tai buvo svajonės nekaltos, kuklios, dievotos. Nebuvo tai žemiškos svajonės, bet gražios, kilnios, į kurias moterėlė įdėjo visą savo gyvenimą ir širdį.

Ji svajojo apie mažą, kuklią klebonijėlę, tarp kalnų, mažame mieste-lyje, apie klebonijėlę su sodeliu ir darželiu, kur vaisiai ir daržovės galės bujoti, kur žydės puikios gėlės (chyzantemos), kuriomis papuoš Viešpaties altorių. Ne, ji nesvajojo apie gražų kambarį, išpuošta brangiais baldais, ji svajojo apie ramią poilsio vietelę, kur padės sūnui jo mažą ūkį tvarkyti. Jis, sūnus, eis savo šventas pareigas: melsis, laikys šv. mišias, gils mokslo žinias ir ves sielas prie Dievo. Ji leis jam gyventi dėl Dievo, pasitenkindama tuo, kad gyvens šalia jo.

“Kokia aš laiminga, kad jis pasirinko dvasišką luomą. Tie, kurie ve-da, jau mums, motinoms, nepriklauso. O mano sūnaus tyroje širdyje po Die-

vo man skirta pirmoji vieta”.

Ir jcs svajonės tarsi įsikūnijo: ji mato mažą kaimo bažnytėlę, gražiai ir švariai užlaikomą, pilną žmonių; žvakės uždegtos; jos sūnus baltais liturginiais rūbais stovi prieš Viešpaties altorių, o ji, parpuolusi ant žemės, garbina Dievą, pasislėpusį ir be-siilsinti jos sūnaus rankose.

II.

KLIERIKAS Jonas - Pranciškus grįžo atostogoms. Jis buvo nusiminęs. Jis nė manyti nemanė apie ilgus pasivaikščiojimus po kalnus, po pievas.

Jis buvo giliai susimąstęs. Motina, kuri taip laukė sūnaus pargrįžtant, kuri tik taja mintimi ir gyveno, dabar, pastebėjusi tą debesėlį ant šviešios sūnaus kaktos, nuliūdo.

Kodėl jo veidas toks suliesėjęs, išbalęs? Gal aštrus gyvenimas, gal mokslas jį taip nuvargino? — Bet ne, čia kitas dalykas, juk motina neapsiriks.

Jis buvo neramus, kažką svajojo, dažnai žiūrėjo į tolimą horizontą.

Kartą įsidrąsinusi motina pradėjo kalbėti apie ateitį, apie tai, kaip abu drauge gyvensią. Sūnus, lyg baimės apimtas, neaiškiai atsakinėjo ir stengėsi išvengti tos kalbos.

— “Kas jam yra? Gal jis neturi pašaukimo? O aš buvau taip laiminga... Kaip žmogus čia, žemėje, negali sau leisti mažiausio pasitenkinimo.

Ji laukė progos, norėjo dar kartą pasikalbėti, nes širdyje kylantiems abejojimams pati negalėjo aiškaus atsakymo duoti, o motiniškoji švelni meilė neleido jai šiurkščiu būdu opios vietos paliesti.

Kartą, grįždama iš lauko, pamatė sūnų pievoje besėdintį; jis laikė rankoje kažką, knygą ar laikraštį. Pamažu, lėtais žingsniais, motina prisitartino prie jo ir atsistojo užpakaly. Jis nepastebėjo jos: jo veidas buvo pridengtas rankomis. “Jonai”, tarė mo-

tina. Jis pakėlė galvą ir ji pamatė, kad sūnus nubraukė ašarą. “Tu verki, vaikel? Kas tau yra? Aš jaučiu, kad tu skausmą kenti”.

“Vargše motinėle”, tarė sūnus, “tu matei ašarą, bet, žinok, tai nebuvo skausmo, liūdesio ašara”, baigė jis, tarsi su savimi kalbėdamas. “Ką tu sakai, vaikel? Ar tu nepasitiki manimi, atverk man savo širdį”. “Motin, bijau; jei pasakysiu. Tamsta nuliūsi, juk tiek svajojai apie mano ateitį; bijau, kad vienu žodžiu galiu Tamstos svajones sugriauti.

“Jonai”, tarė motina, “juk aš vien dėl tavęs gyvenu. Nuo pat kūdikystės norėjau, kad būtum kunigu; tai didelė Dievo malonė tam, kas pasirenka sau tą luomą. Aš svajojau gyventi šalia tavęs, ir tos svajonės buvo man labai brangios”. Jonas nustebęs klausėsi motinos žodžių, norėdamas atspėti tos kalbos reikšmę.

“Sūnau”, tęsė motina, “norint būti kunigu, neužtenka būti dievotu, skaisčiu, geru ir kantriu, — reikia turėti pašaukimą. Štai jau kelios naktys, kai apie tai galvoju. Čia nėra nuodėmės, nėra kaltės, jei jautiesi neturįs pašaukimo ir norįs į pasaulį grįžti”.

“Motin”, sušuko staiga pašokdamas klierikas, “Tamsta manai, kad nenoriu būti kunigu”. — “Juk tu tatai norėjai man pasakyti... Ką reiškia tavo nusiminimas?”. — “Aš nusiminęs, nes nenoriu Tamstos gaudinti; savo pašaukime aš nesvyruoju. Šioje valandoje dar aiškiau girdžiu Dievo balsą, šaukiant mane prie kilnaus darbo. Bet kaip čia Tamstai išdėsčius, kaip Tamstą prirengus... Tiesa, Tamsta matei ašarą, manei mane nelaimingą esant. Taigi, aš buvau tik susijaudinęs, susijaudinęs iš pavydo, iš didelio troškimo, nes perskaičiau laikraštyje vardus tų, kurie išvažiavo į tolimuosius stabmeldžių kraštus. Motin, dabar žinai mano paslaptį — aš noriu būti misijonierium, kaip ir jie”. Motina išbalė, sūnus

pribėgo artym, bijodamas, kad ji neapalptų, bet ji sulaikė sūnų ir tarė: "Tai niekai, tik širdis plyšta, štai viskas... Klausyk, Jonai, tėvas paliko mane 22 met. našle; tu buvai lopšelyje. Kiek aš verkiau, kiek budėjau, kiek vilties padėjau... Kad supratus mano kentėjimus ir džiaugsmus, reikia būti motinai. Norėdama tave išmoksinti pasiaukojau persiskyrčiau su tavim, kad paskui galėčiau šalia tavęs gyventi, šalia gero ir laimingo vaiko. Kai pas-tebėjau tavo patraukimą į dvasišką luomą, džiaugiaus ir nenorėjau atitraukti tavęs nuo Dievo. Bet dabar pa-

silikt vienai, žinoti, kad tu už jūrų marių gali kankiniu tapti, gali be laiko numirti, ne, to perdaug; aš draudžiu. Niekados, girdi, niekados aš ne-duosiu sutikimo". Jonas tyliai atsakė: "Ir aš taip maniau", ir pakėlė rankas į dangų, lyg prašydamas Dievą patarimo. "Vargšė motinėle, kaip mes abu kenčiam, bet nurimk Tamsta: norėjau stoti pas lazaristus ir ten rengtis misijoms, bet, gerai, aš grįžtu dabar vėl į seminariją. Ateitį atiduodu į Dievo rankas. Tik per 3 metus galėsiu kunigu tapti".

(Bus daugiau)

MALDA PRIE KARSTO

(nuo 9-to pusl.)

laiptais į Bazilikos kriptą ir atsiklaususi prie vyskupo karsto ėmė karštai ir nuoširdžiai melstis.

Ji maldavo Viešpaties ne savo vardu, bet tų žmonių, kurie ligonio buvo išgydyti, kad Jis pasigailėtų ir suteiktų, jei Jo bus tokia Valia, sveikatos jos mirštančiam vyrui. Jos malda buvo tyra, kaip šventas yra Jordano vanduo, kuriuo buvo pakrikštytas Kristus. Ji meldėsi į mirusį arkivyskupą Jurgį, kad Jis teiktųsi savo malone užtarti vargšės žmonos meilę ir rūpestį dėl savo vyro. Ji tikėjo to garbingo mirusio vyskupo šventumu ir pagalba. Jo nuostabi dvasia pasiliko daugelyje žmonių, ir malonus jo būdas nustebino šventumu daugelį.

Kai ji pilnomis ašarų akimis ir pilna pasitikėjimo pakilo nuo kriptos grindų, tai jai rodėsi, kad ji nėra verta, kad Viešpats eitų po jos stogu, bet Jis tars vieną žodį, ir išsipildys šventa Jo Valia.

IV

Chirurgas nustebė. Jo ligonis ėmė taisyti. Jis suprato, kad tai buvo ne jo galia, bet kur kas aukštesnė ir kilnesnė.

Ligonio žmona kasdien nueidavo prie to garbingo vyro kapo, ir ne su prašymu, bet su gilia ir nuoširdžiausia padėka.

Praslinkus kiek laiko, ligonis visai pasitaisė ir, sugrįžęs namon, pradėjo užsiimti savo kaip gydytojo praktika.

Šiandien yra daug jam dėkingų žmonių, kurie kankinami kūno skausmų rado pas jį nuoširdų patarimą. Daug vargšų neturtingų žmonių kreipdavosi į jį ir visuomet dovanai buvo išklausomi ir paguodžiami.

Šeštadieniais, Panelės švenčiausios Vienuolyno globėjos dieną, daktaras, buvęs ligonis, su žmona ir dukryte nueidavo į bažnytkaimio medinę bažnyčią ir ilgai meldavosi.

Pr. J. B.

ROŽANČIUS SUTRŪKES....?

Marijonų Seminarijos Misijų Kuopa apsiima pataisyti arba pertvarkyti jūsų rožančius. Per karą nebuvo galima gauti pataisymui medžiagos, bet dabar turime užtektingai sidabrinio drato. Todėl, jei kas nori savo sutrūkusį rožančių pataisyti arba jį stipresniu padaryti, prašome pasiūsti į **MARIAN MISSION CLUB, MARIAN HILLS SEMINARY, HINSDALE, ILL.**

žinios iš lietuviškojo pasaulio

● Baltijos tautų memorandumas Sibirian išvežtųjų reikalu. Šveicarijos laikraštis "Basler Nachrichten" praneša, kad Tarptautinio Raudonojo Kryžiaus konferencijai Stockholme estu, latvių ir lietuvių komitetai įteikė bendrą memorandumą, kuriame nurodoma, jog nuo 1940 metu Baltijos valstybės per okupacijas neteko 1.200 000 savo piliečių, ir prašo Tarptautinio Raudonojo Kryžiaus konferenciją: 1. Raudonojo Kryžiaus priežiūroje praveisti deportuotųjų naudai drabužių ir maisto produktų rinkliava; 2. bandyti veiksmingomis priemonėmis sustabdyti tolimesnius deportavimus iš Estijos, Latvijos ir Lietuvos, ir 3. pasiusti savo atstovus į deportuotųjų buveines — kalėjimus, koncentracijos stovyklas, anglies kasyklas, pramonės bei žemės ūkio įmones, kad išdalintu drabužius, skalbinius, batus, vaistus ir maisto produktus.

Jeigu Raudonasis Kryžius ir norėtų padėti nelaimingiesiems lietuviams, latviams, estams ir kitiems bolševikų kankinamiems žmonėms, nieko negalėtų padarviti, nes bolševikai pas save jokių Tarptautinio Raudonojo Kryžiaus atstovų neįsileidžia.

● Prelatui Kazimierui Urbonavičiui 75 metai amžiaus. Nenuilstantis plunksnos darbuotojas prel. Dr. Kazimieras Urbonavičius sausio 14 d. susilaukė gražaus jubiliejaus — 75 metų amžiaus. Gimes jį 1874 m. sausio 14 d. Kidokiškiuose, Marijampolės apskrityje. Augo ūkyje kartu su trimis broliais ir šešiomis seserimis. Gimnazijos mokslus ėjo drauge su arkivyskupu J. Matulevičiumi, vysk. P. Būčiu, kun. Miluku ir kitais pasižymėjusiais lietuviais. Baigęs Seinų kunigų seminariją, buvo išventintas į kunigus 1897 metais.

Būdamas karštas lietuvis, rusų

buvo tardomas ir persekiojamas, nutremtas net į lenkiškąją Seinų vyskupijos dalį. Neturėdamas galimybės dirbti savųjų tarpe, 1905 metais atvyko į Jungtines Valstybes ir nuo to laiko niekur iš čia nebeišvyko. Čia jam teko dirbti lietuviškose parapijose Lowell, Brockton, Boston miestuose, o taip pat ir Marianpolio kolegijoje.

Jubilijatas ypatingai visiems žinomas savo nenuilstamu plunksnos darbu. Jau 1892 metais Prūsijoje einaš "Ukininkas" įdėjo jo pirmuosius rašinius. Ypač jo plunksnos darbas išsiplėtė apsigyvenus Amerikoje. Turbūt nėra lietuviško patrijotinio, katalikiško laikraščio, kur nebūtų tilpę visa eilė jo straipsnių, eilėraščių, vedamųjų. Atskirai yra išleistos jo apysakų ir eilėraščių knygos, jo redaguotoji kun. Jono Navicko biografija, stambi istorinė apysaka "Vytis ir Erelis". "Darbininko" skiltyse buvo išspausdinta jo apysaka iš partizanų gyvenimo. Jubilijatas yra davęs ir gerų vertimų, kaip Dickenso "Oliverą Tvistą".

Neveltui kun. Urbonavičius buvo Lietuvos universiteto įvertintas garbės daktaro titulu, neveltui dvasinė vyresnybė jį išaukštino į prelatus.

● "Draugo" jubiliejus. Šiais metais sukanka 30 metų nuo "Draugo" įsteigimo. "Draugas" iš karto ėjo kaip savaitraštis, o nuo 1916 metų eina kaip dienraštis. Tėvai Marijonai perėmė "Draugo" leidimą 1919 m. sausio 19 d., taigi prieš 30 metų. Šią dvigubą sukaktį "Draugas" rengsi tinkamai paminėti.

● Paliko 76 palikuonis. Nesenaiji Omaha mieste mirė Mrs. Agnes Vaughn, 76 metų, kuri paliko 76 palikuonis: septynis sūnus, keturias dukteris, 54 anūkus ir 11 proanūkių. Ji buvo katalikė.

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

● Prezidentas priesaikai naudojo katalikišką Bibliją. Prezidentas Harry S. Truman, kuris sausio 20 d. buvo prisaiškintas kaip 32-ras Jungtinių Valstybių prezidentas, bus bene pirmas šio krašto prezidentas, naudojęs priesaikos metu katalikišką Bibliją. Kai prezidentas kartojo priesaikos žodžius, jo ranka buvo padėta ant protestantiškos Biblijos, atverstos ties Aštuoniais Palaiminimais (ant tos pačios, kurią jis naudojo, kuomet buvo prisaiškintas paprastose ceremonijose prezidentui Rooseveltui mirus 1945 metais), ir ant Gutenbergo išpausdintos katalikiškos Biblijos reprodukcijos (lotyniškos), atverstos ties Dešimt Dievo Įsakymų. Priesaiką priėmė Vyriausias Teisėjas Fred M. Vinson. Jis yra vienuoliktas Vyriausias Teisėjas, priiņmas prezidentų priesaikas.

Iš prezidentų priesaikas priėmusių Vyriausių Teisėjų 2 buvo katalikai. Taney, kuris tose pareigose išbuvo nuo 1836 metų iki savo mirties 1864 metais, priėmė sekančių prezidentų priesaikas: Martin Van Buren, 1837 m.; William Henry Harrison, 1841 m.; John Tyler, 1841 m.; James K. Polk, 1845 m.; Zachary Taylor, 1849 m.; Millard Fillmore, 1850 m.; Franklin Pierce, 1853 m.; James Buchanan, 1857 m., ir Abraham Lincoln, 1861 m.

Vyriausias Teisėjas White, irgi katalikas, kuris šias pareigas ėjo nuo 1894 metų iki savo mirties 1921 metais, prisaiškino prezidentus Woodrow Wilson, 1913 ir 1917 metais, ir Warren G. Harding, 1921 metais.

Prezidentas Harry S. Truman kalboje po prisaiškdinimo pasmerkė komunizmą, pareikšdamas, kad Jungtinių Valstybių gyventojai "tiki, jog visi žmonės yra sutverti lygūs, kadan-

gi jie yra sutverti pagal Dievo pavelslą". "Niekas nepajęgs mūsų nuo to tikėjimo atplęsti," pareiškė prezidentas.

● Roma laukia milijono svečių. Šventaisiais Metais (1950 m.) Romą aplankys daugybė maldininkų iš viso pasaulio. Pranešama, kad Roma galės taitis metais priimti 1,000,000 maldininkų; tai reiškia, toks maldininkų skaičius galės rasti kambarius apsigyventi, galės būti suorganizuota medicinos pagalba, parūpinta palydovų, susisiekimo priemonių ir paruošta ištaių maldininkų pinigams iškeisti. Žinoma, maldininkai atvyks ne vienu kartu.

● Rusai gražino 23 Lenkijos vaikus. Kuomet komunistai kartu su naciais kariavo prieš Vakarų valstybes ir buvo okupavę Lenkiją, nuo 1939 metų iki 1941 metų, jie iš Lenkijos į Rusijos gilumą išgabeno apie 400,000 lenkų vaikų. Išgabentųjų vaikų likimas nežinomas. Šiomis dienomis komunistiniai Maskvos laikraščiai pranešė, kad iš tų vaikų 23 buvo gražinti į Lenkiją. Kas atsitiko su kitais, rusai ir komunistiniai lenkų laikraščiai nepraneša.

● Naujoji Zelandija priims 1,000 tremtinių. Didelė stovykla, esanti netoli Wellington miesto, Naujosios Zelandijos sostinės, paruošta priimti 1,000 tremtinių iš Europos. Keturis metus toje stovykloje gyveno 700 lenkų vaikų ir šiek tiek suaugusių. Dabar lenkų vaikai išsiskirstė po katalikų šeimas ir bus auklėjami katalikiškose mokyklose. Auklėjimo išlaidas apmokės valdžia. Naujoji Zelandija sutiko priimti 1,000 tremtinių iš Europos. Kol jie bus išskirstyti po kraštą, gyvens toje stovykloje.

THIS IS HARD

BUT THIS IS EASY

**AND THIS IS
MIGHTY WONDERFUL**

SURE, you believe in saving.

But it's hard to take cash out of your pocket, time out of your day, to do it regularly.

The sure way, the *easy* way to do your saving is to get started on an *automatic* savings plan with U. S. Savings Bonds. Like this . . .

1. If you're on a payroll, sign up in the Payroll Savings Plan, then forget it. From then on the money saves itself—so much per week, or so much per month.

2. If you're not on a payroll, sign up at your bank for the Bond-A-Month Plan. You decide how much to put into bonds, your bank does the rest.

In just ten years after you start buying bonds, your money starts coming back to you—\$4 for every \$3 you put in.

And remember—any time you need your money for emergencies, you can get it back in minutes without losing interest.

Automatic saving is sure saving—U.S. Savings Bonds

Contributed by this magazine in co-operation with the Magazine Publishers of America as a public service.

